

Frunză desfrunzită, viata

Gabriela

S-au ascuns frunzele în mine
până la primăvara mea
zămilsită în zâmbet viu
murind tăcut apoi
în limpezimea neștiutei lacrimi
de toamnă

câteodată
pulsul copacilor desfrunziți
ucide timpanul zilelor în care
gerul îmi mușcă oasele minții
încă verzi
alteori parcă cineva mă strigă
și nu aud decât strigătul acela
și se sting ploi și frig
și nu sunt altceva decât copil
înfrunzit
și liniștea nu-i decât o fantomă
ce mă seduce de fiecare dată
așezându-mi pe iriși struguri copti
până când lacrima învie din moartea provizorie
de lut

Altfel de-ar fi
viața nu s-ar numi viață
poate nu ar avea nici un nume
și nici eu
am fi doar niste amestecuri de ceva
fără verde
fără sens